

Frå mine landpostbud-dager 1910-1918

Av Johan O. Sørli.

XV

Vinteren 1917 var en uværsvinter. Især i mars og april. Da snedde det ofte flere dager i trekk. Og til sine tier var det sterk vestavind og nordvest storm — et durabelt snøkov — og jeg som ofte var ute i et sånt uvær hadde det da ikke hyggelig. Især når jeg hadde stormen og uværet midt i ansiktet. Jeg minnes engang jeg ikke hadde hatt høve til å smørre mine ski, hvilket strev jeg da hadde på den lille strekning frå overenden av Grasmyskogvatne tii Kvanli. Jeg hadde snøkovet midt i ansiktet og jeg kjente kor det sved i kinnene. Og skiene rullet (klabbet ustanselig) da jeg arbeidet meg fram gjennom snøen i timevis til jeg endelig nådde stua hans Ola Knut Andersen, kor jeg kunne styrke meg med mat og kaffe og kvile mine trette lemmer til jeg fortsatte videre til stedets postleveringshus og derfrå over fjellet til Grasmyr.

Det år gikk jeg enn på ski millom Høgli og Sørli fjorten dager før St.Hans. Når himmelen var klår disse junidager og jeg gikk oppover Almenningsmyrenene mot Sørligårdene var det et herlig panorama som da rullet fram for mitt syn: Skogen stod i lauvspret — sola skein over de kvite snødekte lier — og de utallige små lauvknopper glitret i solglansen på kvistene i fagert gyllengrønt fargespill.

Ja vakrere panorama kunne en vel neppe se enn dette frambrakt av vinteren, våren og sola i forening.